

man egentlig bør have en *Statsgaranti*. Jeg tror nok, at en saadan Statsgaranti vil virke; men for Resten forstaar jeg ikke, hvorfor den gør det, jeg ved den gør det. Det har vist en rent psykologisk Grund og ikke nogen reel Grund, for i det Øjeblik, vore Kreditforeningsobligationer stode saa slet, at de faldt betydeligt, er en Statsgaranti heller ikke meget værd. Hvis alle vore Kreditforeningsobligationer, altsaa vore første Prioriteter, synke saa lavt, at Statsgarantien virkelig bliver effektiv, da ville de Statsobligationer, hvorved der skal ydes Garanti, ogsaa staa meget lavt.

Et Modargument er, at Statsgarantien vil kunne virke hemmende paa Kursen for Statsobligationer, naar Staten næste Gang selv skal bruge sin Kredit. Det ærede Medlem for Æbeltoft mente ikke, det havde stort paa sig, og jeg skal heller ikke lægge stor Vægt derpaa — saa længe der kun er Tale om 15 Mill. Kr. —, men jeg tror dog, at det vil kunne virke.

Hvad der er meget mere betænkeligt, er, at ifølge de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Æbeltoft og Reformpartiets Ordfører, er det mig ganske klart — for Resten var det mig klart, før jeg kom, men er nu blevet mig endnu klarere —, at vi *ikke* ville blive staaende ved de 120 Mill. Kr., der nu skulle udstedes, men vi blive ved og blive ved, indtil vi have naaet de 1,200 Millioner, indtil hele Hypotekgælden er udstedt igennem Hypotekbanken. Saa naa vi til det samme som i 1894 — det ærede Medlem for Æbeltoft gjorde mig den Smerte at nævne Agrarforeningen. Naar jeg gør mig Bestræbelser for at staa saa velvillig overfor Sagen, skulde det ærede Medlem ikke gøre mig den Smerte at nævne Agrarernes Andragende om ubegrænset Statsgaranti. I det Øjeblik, de Herrers stemme for denne Lov, have de gjort det første Skridt, og de blive nødte til at gøre de følgende. Det skulde de Herrers huske. Jeg vil dog gøre en Bemærkning om Statsgarantien. Da det skal være en Art Centralkreditforening, der skal oprettes, ser jeg ikke nogen som helst Grund til at tillade den at opkøbe Landmandsbankens Hypotekafdeling, der er en privat Indretning, men man skal nøjes med at opkøbe Kreditforeningsobligationer, særlig i Betragtning af, at det er relativt faa Midler, der, indtil Tiendeloven er afviklet, staa til Raadighed.

I øvrigt vil denne Statsgaranti paa 15 Millioner kunne blive effektiv paa et tidligere Tidspunkt end ved et stort Krach, som de Herrers forudsætte, men som for-

haabentlig aldrig vil komme, idet Statsgarantiens Obligationer muligvis maa realiseres delvist, for at dække et eventuelt Kurstab. De Herrers maa huske paa, at Obligationerne ikke ville naa Pari, i hvert Fald ikke, naar vi sælge til Konsortiet; vi maa regne, at $3\frac{1}{2}$ Obligationerne ville vi faa Netto 96 pCt. højest for, idet der er Omkostningerne, og en Margen skal der være. De faa neppe 100 for det, men lad os sige, at de faa $98\frac{1}{4}$, saa antager jeg, at Netto vil blive 96 pCt. herhjemme, altsaa foreligger der et Kurstab paa 4 pCt. Dette faar ingen Betydning ved almindelige Kreditforeninger, idet, som de Herrers vide, det der er Laantageren, der bærer Risikoen for Kurstab. Her er det imidlertid ikke Laantagerne, men Foreningen selv, som bærer Risikoen. Nu sige de ganske vist: ja, men Hypotekbanken har jo fuld Sikkerhed i disse Obligationer, som tilmed ere købte med tilsvarende Kapitalrabat. Dertil maa jeg sige, at det er ikke nok, for disse Obligationer kunne tabe deres Værd, de kunne jo gaa indtil 15 pCt. ned, det have vi set, og saa fremkommer der et Kurstab, for hvilket der ikke er nogen som helst Omsorg her i Loven. Jeg maa derfor sige, at for saa vidt jeg skal stemme for dette Lovforslag, maa der oprettes en Art Kapitalrabatfond eller Kurstabsfond, hvori der er Midler til at dække Kurstab, thi faktisk er det jo, at i Fald Obligationerne falde, og man skal til at realisere; saa kunne de ikke realiseres uden Kurstab, og et saadant Fald er jo meget muligt. Jeg erindrer om den tyske Krise, der jo ogsaa berørte os, og derfor har Interesse for os, nemlig den i 1901, det var to store Hypotekbanker, der kom i Knibe. Der var en mere almindelig Krise, men særlig to store Banker var der, hvis Obligationer vare gaaede ned til henholdsvis 38 og 63. Det var 4 pCt. Obligationer. De Herrers kunne altsaa se, at det kan tænkes, at en enkelt Kreditforening kan faa Obligationerne trykkede langt ned. Men dernæst kan det ske, at de Obligationer, der for Banken tjene som Dækning, overhovedet gaa saa langt ned, at der ikke kan siges at være Dækning. Dertil kommer, at Finansministeren, jeg tror, det er i Lovforslaget, men maaske det ogsaa er i Motiverne, forlanger en matematisk Opgørelse af Aktiver og Passiver. Jeg antager, at Ministeren netop har føjet den Bestemmelse ind for ikke at have en Kursopgørelse, der for saa vidt vil være mere ugunstig. Jeg ved det ikke rigtig og forbeholder mig at spørge Mini-